

Egy érdekes petíció.

— Lippay Lajos a polgármesterhez. —

(Saját tudósítónktól.) Megirtuk előre, hogy a szegedi második közigazgatási kerületben december tizenharmadikán megejtett törvényhatósági bizottsági tagválasztások ellen több oldalról föllebbezés fog beérkezni az igazolóválasztmányhoz. Érkezett is be három petíció ezek között jogi fejtegetéseinek értékénél fogva legérdekesebb a Lippay Lajos dr-é, aki a választás eddig ismert eredménye szerint kimaradt a törvényhatóságból, melyben hat éven át előkelő szerepet vitt s ahol fölfogása és szavazatszámainak elégségénél fogva a jövőben is helye van.

Lippay Lajos dr petíciója a következő:

Nagyságos Polgármester!

A december 18-án megtartott II. közigazgatási kerületi törvényhatósági bizottsági tagválasztásnak a választási elnök által kihirdetett eredményének azon része ellen, hogy kilencedik helyen Kiss Gyula kétszáz szavazattal, tizedik helyen Kovács István száznyolcvankilenc szavazattal és három évre megválasztottként a II-ik helyen álló Tóth József százhetvenöt szavazattal megválasztott bizottsági tagoknak lettek kijelentve, ez ellen föllebbezéssel élek és tisztelettel kérem az igazolóválasztmánytól, hogy ezen három fölsorolt ismeretlen kilétű egyénekre esett szavazatokat és szavazattömegeket figyelmen kívül hagyni, az elnök által megválasztottnak kijelentett ezen három egyént nem igazolni, a rájuk esett választást mint érvénytelen nem létezőnek tekinteni és a sorrendben kilencedik helyen százötvenhat szavazattal Tóth József igazgatót, a tizedik helyen százötvenöt szavazattal engem és a tizenegyedik helyen százötvenöt szavazattal Völgyessy Jánost megválasztott törvényhatósági bizottsági tagokként igazolni méltóztassék olyképp, hogy a köztem és Völgyessy János között fönnforgó szavazat-egyenlőség folytán azt sorshuzzással méltóztassék eldönteni, hogy melyikünknek mandátuma szól hat évre és melyikünké három évre.

Indokaim a következők:

Nem tudok okokról és nem is kutattam utána, amelyek az egész választást érvényben megtámadnák, az egész választásnak megsemmisítését és ezzel a megtörtént választásnak megismétlését okoznák. Ha ilyen okok valóban fönnforognának, mások tudomása alapján fölhozatnának vagy az igazolóválasztmánynak ilyenekről bármilyen módon tudomása merülne föl, kétségtelen, hogy a következmény az egész választásnak megsemmisítése lenne. Ez tudtommal nem forog fönn, de fönnforog az alábbi hiba:

A választási elnök a választási eljárás végső aktusának, a szavazatok összeszámlálásának lázas, hosszadalmas, egész a hajnali órákig eltartott munkájában érthető, hogy nem rendelkezett annyi idővel és nyugodt helyzettel, hogy a kilenc-tizenegyedik helyen szavazatokat nyert ismeretlen egyének megválasztottakul nyert kijelentésének kérdését erősebb megfontolás tárgyává tehesse és jobb meggyőződésre jutva, azt esetleg mellőzhette volna.

Ezen hibát helyrehozni már most az igazolóválasztmánynak a feladata és pedig nem azon módon, miként az első tekintetre szintén tetszetősnek tűnnek föl, hogy ezen három mandátumra azok megsemmisítése mellett új választást rendelne el, mert ez: a választási eredménynek részleges, kizárólag három mandátumra szorító megsemmisítése törvény szerint lehetetlen, hanem a hibát szerintem az igazolóválasztmány csakis azon a módon fogja törvény szerint kiegyenlíthetni, amelyet én az előző oldalon a föllebbezési petitumomban megjelöltem.

A jogilag fölmerülhető gondolat, a három mandátumnak a megsemmisítése, helyes jogi alapon miért nem valószínűsíthető meg? Midőn egy kilencszázötvenhat szavazópolgárságból álló kerület előre kitűzött napon és meghatározott számú bizottsági tagsági helyekre választ, a választó polgárságnak ezen eljárása oly egységes aktus, amelyet oly módon kettétörni, hogy három bizottsági tagsági helyre új választást tartunk, teljes lehetetlen, a most szóban forgó választásnál leszavazott hatszázötvenöt választó; sehohol sincs megírva, hogy ezen, mondjuk vitatható pótválasztásnál nem fog-e leszavazni mind a kilencszázötvenhat! Minden választópolgár tizenegy tagsági hely betöltésénél jogosítva van arra, hogy tizenegy föllétre adhassa le a szavazatát, olyan választási

küzdéssel, amelyben ő törekszik mind a tizenegy jelöltjének a megválasztására; de arra kényszeríteni: midőn vannak olyan választók is elegendően, akik az első nyolc megválasztottra először sem szavaztak rá, e választókat, hogy amidőn önekik az első helyen megválasztott nyolc ma sem kell, tehát a pótválasztásnál is az ő választási közérzületük ismét csak az ő tizenegy jelöltjük mellett szeretne megnyilatkozni, lehetetlenség, hogy őket arra kényszeríthessük, miszerint önmagában meghasonolva, megoszolva, a választó polgár az ő tizenegy jelöltjéből hármat ki tudjon választani; ez csak akkor foglalhatna helyet, ha módját bírnánk ejteni annak, hogy csakugyan azok szavazzanak le, akik az első választáson leszavaztak és a többieket visszatarthatnánk: ez azonban a választási eljárás alapelveibe és szabályába ütközik.

Nincs is szükség erre s az egész kérdés megoldható az általam kérelmezett módon, amely teljesen támogatva van azon jogszabály által is, hogy a jelenlegi titkos szavazási rendszer mellett a választók azon eljárásokban, hogy kellőleg megjelölik-e szavazó cédulájukon a jelöltjüket, vagy sem, e kérdésben saját rizikójukra megy az, ha kellőleg, vagy kevésbé pontosak. Vannak olyan közkeletű nevek, melyeknél csak a szavazócédulára alkalmazott fotográfia zár ki minden kétséget vagy utca és házszám megjelölése. Kiss Gyula, hogy ki lehet, nem tudhatjuk, mert a kisebbségi szavazat tömegben szereplő Kiss Gyula iparossal, akinek kilétét már valamennyire sejtethetjük, az evvel való azonossága semmivel sincs támogatva és az azonosság áthidalására a mostani titkos szavazási rendszer mellett a szavazókat sem lehet megkérdezni, akikről különben sem tudjuk, hogy ki melyik cédulával szavazott, tehát a megkérdés is lehetetlen. A 189 szavazatot nyert Kovács Istvánra vonatkozólag ugyanez az eset! Ki van zárva, már az ellentétek egymás mellé helyezéséből kifolyólag is, hogy ezen Kovács István a kisebbségi szavazatok tömegében szereplő Kovács István igazgatóval azonos lehetne: igen helyes, logikus, jogászai álláspontot foglalt el a választási elnök, midőn ezt az azonosságot könnyesen ki nem mondta, az azonosság kimondásának írásos szavazás mellett, midőn ez titkosan történik, csakis jogi okiratokon lehetne alapulnia, ilyenek pedig az igazoló választmányok sem állhatnak rendelkezésére, valamint olyan tanuk sem képzelhetők el, már elsősorban a választás titkossága folytán sem, akiknek tanuvalomásuk és esküjükből meríthetné az igazoló választmány azt a bizonyosságot, hogy a száznyolcvankilenc szavazatot nyert Kovács István azonos személy a százharmincöt szavazatot nyert Kovács István igazgatóval, vagy hogy a százhetvenöt szavazatot nyert Tóth József azonos a százötvenhat szavazatot nyert Tóth József igazgatóval! Miután a megválasztottnak kijelentett Kiss Gyula ezen föllebbezésem álláspontján kiesik a megválasztottak névsorából, fölszemes vizsgálat tárgyává tenni, hogy a szavazatok összeszámlálásánál mily mérvben lettek a választási elnök által, aki e pontnál a helyesen elfoglalt álláspontját nem tartotta fönn, vagy még ezután foglalta el: mily mérvben lettek Kiss Gyula gyertyamártó, másrészt Kiss Gyula házbirtokos stb, szavazatok, vagy a közelebbi megjelölés nélküli Kiss Gyula szavazattömeghez vagy a „Kiss Gyula iparos“ szavazattömeghez hozzácsatolva. A „Szabó Gyula“ és a Szabó Gyula kamarai titkár szavazattömegek egyesítése az eddig kifejtett okokon fölül azon okból sem lehetséges, mert ez a megválasztott Perjéssy Mihály dr kibukását vonná maga után.

Az egész választás megsemmisítésének okából tudtommal egyik sem forog fönn, részleges megsemmisítés törvény szerint lehetetlen bárminő új választás a kerület nyugalmát cél és ok nélkül zavarná újra, a legteljesebb jogi igazságnak csakis azon megoldás felelhet meg, melyet a föllebbezésemben kérek.

Tisztelettel:

Lippay Lajos dr.

A hivatalos lapból. A belügyminiszter Eckhardt Tibor dr makói lakost a belügyminisztériumhoz fizetés nélküli miniszteri segéd-fogalmazóvá nevezte ki és főispáni titkári minőségben szolgálatra Csanád vármegye főispánja mellé rendelte ki. — A szegedi királyi ítélőtábla elnöke Rácz Ernő dr, joggyakornokot előkészítő szolgálat végett a szegedi törvényszékhez osztotta be. — A király Tóth Gyula hódoltságjárásbírói jegyzőt a szegedi törvényszékhez, Szemerey Zsigmond szentesi járásbírói jegyzőt pedig a makói járásbíróshoz al-bíróvá kinevezte.

Dolgozik a munkapárt.

— Két ülés. —

(Saját tudósítónktól.) Az ellenzék minden vonalon teljes gőzzel dolgozik azon, hogy a munkátlanság rendszerét meghonosítani sikerüljön. Minden törekvése kárba vész, mert az utolsó évek megpróbáltatásain átment ország ép oly kevéssé látja szívesen az ellenzékieskedés kétes értékű szerepét, mint amennyire hasznos és üdvös, a komoly színvonalon álló kritika, amely az alkotókkal együttműködik. A képviselőház pénzügyi bizottsága ma ülést tartott, amelyen a kereskedelmi minisztérium költségvetésével foglalkozott. Ülésezett a munkapárt is és elintézte a hires-neves Wittmann ügyet.

A két ülésről ez a részletes tudósítás számol be:

(A munkapárt értekezlete.)

A munkapárt egy részében visszatetszést keltett Wittmann János munkapárti képviselő tegnapi beszéde, amelynek ez a szárny antiszemita tendenciát tulajdonít. Szó volt róla, hogy Sándor Pál felelni fog Wittmann beszédére, sőt indítványt terjeszt a munkapárt elé Wittmann ellen. A munkapárt higgadtabb tagjai azonban elleneztek azt, hogy a dologból kázust csináljanak. A ma este tartott értekezleten több munkapárti képviselő fölszólalása után Khuen-Héderváry Károly gróf miniszterelnök szólalt föl, aki azt mondotta, hogy Wittmann szerencsétlenül választotta meg a kifejezéseit és azt indítványozta, hogy ezért ne bontsák meg a pár egységét. Az indítványt elfogadták és ezzel a Wittmann-ellenes akció leszerelődött.

A munkapárt értekezletét Perczel Dezső nyitotta meg este hat órakor. Wickenburg Márk előadó előterjeszti a bankjavaslatot. Röviden ismertette annak a pontjait. A párt a javaslatot elfogadta.

Ezután Antal Géza szólalt föl. Beszédét azzal kezdte, hogy a párt már nem a régi szabadelvű párt ugyan, de liberális összetételű áll és a szabadelvűek pártja. Wittmann János — ugymond — elgaloppozta magát a kifejezéseiben.

Antal Géza, utána Issekutz Győző, majd Nemes Zsigmond szólaltak föl ugyanolyan értelembe.

Végül Khuen-Héderváry Károly miniszterelnök beszélt. Azt mondotta, hogy úgy hiszi, hogy Wittmann a kifejezéseit szerencsétlenül választotta meg és ezért még nem látja szükségesnek párthatározat hozatalát. Nem lát sérelmet a párttal szemben abban, amit Wittmann mondott, ne zavarják föl tehát a párt egységét, hanem fogadják el azt az indítványát, amely napirendterészt ajánl az ügy fölött.

A párt a miniszterelnök indítványát elfogadta és leszerelte az akciót Wittmann ellen.

Ezzel az értekezlet véget ért.

(A kereskedelmi tárca.)

A képviselőház pénzügyi bizottsága ma délután öt órakor Hieronymi Károly kereskedelmi miniszter részvételével és Láng Lajos elnöklésével ülést tartott, amelynek tárgya a kereskedelmi tárca költségvetésének folytatólagos tárgyalása volt. Az ülésen a kereskedelmi minisztériumot többen képviselték.

A kereskedelmi költségvetés tárgyalásánál Földes Béla, Nagy Ferenc, Rosenberg Gyula, Kossuth Ferenc és Heltai Ferenc szólaltak föl, majd Hieronymi reflektált a vita során elhangzott fölszólalásokra.

Előbb a magyar bányákkal kapcsolatban az állami szénszükségletekről beszélt. A hazai bányák — ugymond — nem képesek földözni az államvasutak szénszükségletét úgy, ahogyan kellene. A szén nem megfelelő. Az előző kormány nagyobb bizalommal és több reménnyel volt a magyar szénbányák iránt, de sajnálatos konstatació, hogy ez a remény nem vált valóra. A hazai bányák termelőképesége nincsen annyi, mint amennyit a kormány remélt.

Ezután a posta jövedelmezőségével kapcsolatban a táviró- és telefon-jövedelemről beszélt